

Motiv för tillägg i 104 §.

Då paragrafen ej föreskrifver att, med ackords fastställande, gäldenären bör, till skydd för minoritetens fordringsbelopp, ställa antaglig säkerhet, torde denna paragraf böra erhålla det tillägg, förslaget upptager.

Motiv för tillägg i 112 §.

På det ej gode männen genast efter ackordets fastställelse må kunna till gäldenären redovisa massans tillgångar, utan att tillse, det gäldenären genom kontant liquid, eller på annat sätt, fullgjort ackordsförslagets bestämmelser, och till förekommande deraf att, såsom ej sällan händt, gäldenär, efter egendomens mottagande, må kunna uraktlåta att uppfylla ackordsvilkoren, är detta tillägg i paragrafen af stor vigt.

N:o 255.

Af Herr J. A. Åstrand: Om förändrad lydelse af sista mom. i 16 § af gällande Jagtstadga.

Genom Kongl. Maj:ts förnyade nådiga Jagtstadga af den 21 Oktober 1864 afsågs utan tvifvel förbättring af dittills gällande Jagtlag af 1808. Man är åtminstone berättigad att tro så, och man skulle efter författningens genomläsande obetingadt samt, så framt man är en vän af de vilda djur- och fogelarternas skydd mot utrotning, med tacksamhet velat erkänna, att så vore förhållandet, derest icke 16 §:ns 4:de mom. funnits. Men detta lilla moment, som stadgar: "finnas giller eller snaror, må ingenstädes under tiden från och med den 16 Mars till och med den 10 Augusti utsättas, eller, derförinnan utsatta, bibehållas", har i mellersta och södra delarne af Riket omintetgjort författningens goda syften samt hotar att derstädes utrota de vilda fogelarterna Tjäder, Orre och Hjerpe. På större egendomar, hvarest ständig omsorg egnas

Bih. till Riksd. Prot. 1868. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 13 Häft.

åt jagträttens fredande mot andras intrång, kan den tysta och smygande snårjägaren, om icke bevisligen upptäckas, hvilket är nära nog en omöjlighet, så åtminstone motas och uttröttas genom flitigt upplockande af hans utlagda giller. Men så är icke förhållandet å mindre hemmans mark. Der har egaren mindre tid att egna åt det vildas tillsyn och mången gång ingen tanke derpå, att det samma kan genom snarors utsättande honom beröfvas, förr än så redan skett. Harmen öfver detta ingrepp i eganderätten framkallar naturligtvis ovilja mot en lagstiftning, som främjar dylika förnärmanden. Flerfaldiga klagomål i denna riktning hafva af mindre hemmansegare hos mig blifvit anförda med begäran om motion i ämnet till Riksdagen, och jag fullgör denna anhållan så mycket heldre, som jag mer än väl inser, att snarornas absoluta förbud är ett oundgängligt villkor, ej mindre för vissa vilda fogelarters bibehållande, än ock för jordegares förmåga att kunna skydda sin jagträtt emot andras ingrepp. Man må äfven besinna, att mycket i snara fångadt vildt aldrig kommer till någon nytta, då räfven ofta förekommer snårjägaren i gillrens efterseende, samt att dessa mången gång af glömska eller annan orsak icke upplockas, då den förbjudna jagttiden ingår, samt således fortfarande, utan någons fördel, uppfånga det vilda.

Som förhållandena äro helt andra i berörda hänseende uti Norrland och Dalarne, der snaror af ålder brukats för det vildas fångande, och hvarest stora egorymder, rikare tillgång på vildt och en glesare befolkning gör denna jagtmethod mindre förödande, bör någon inskränkning icke för dessa provinser, enligt mitt förmenande, ega rum för snarors användande vid jagt under eljest derfor loggifven tid.

Med stöd af hvad jag här anført, får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen måtte i underdånig Skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att sista momentet af 16 § i nu gällande Jagtstadga måtte få följande lydelse:

finare giller eller snaror må icke för det vildas fångande begagnas utom Norrland och Dalarne, och der endast under för jagt loggifven tid.

Om motionens remitterande anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1868.

J. A. Åstrand.